

Uprostřed labyrintu rušných římských ulic, mezi vysokými činžovními domy, v moři asfaltu a betonu, který umí být v létě pěkně rozpálený jižním sluníčkem, leží malá oáza s palmami, piniemi, jež své větve rozpínají vysoko nad zemí jako široký slunečník a v jejichž korunách hnízdí zelení papoušci. Pod nimi potichu zurčí fontána, ve které si poklidně plavou vodní želvy. Je to zahrada, kde stojí krásná stavba se sloupořadím před vchodem, vysokými okny se zdobenými okrasnými římsami. Není to však palác nějakého boháče, který by ho měl sám pro sebe. Je to kolej, ve které bydlí společenství kněží, bohoslovců, kteří zde studují, i laiků, kteří v domě pracují. Žije zde velké křesťanské společenství poskládané z Čechů, ale i kněží pocházejících z Afriky a Asie. Proč tu ale jsme? Napadají mě otázky, které snad mohou napadnout i vás. Pokusím se na ně odpovědět.

CO TADY VLASTNĚ DĚLÁME?

Jak vypadá život bohoslovců v Papežské koleji? Chceme se stát kněžími a nabídli jsme se našim biskupům, že budeme sloužit v jejich diecézích ve farnostech. Páni biskupové chtějí, aby jejich věřící měli dobré kněze, proto nás posílají studovat teologii, abychom dobře pochopili, co učí Pán Ježíš, a uměli to všem správně předávat. Je také důležité, abychom se naučili žít hluboký

duchovní život, to znamená více se spřátelit s Ježíšem, vnímat jeho přítomnost, žít svůj všednodenní život s ním a být mu věrní. Vždyť sám Bůh stačí. Je nás tu jedenáct mladých bohoslovců, máme společný cíl a na cestě k němu se vzájemně podporujeme. Společně se modlíme a společně trávíme volný čas. Jezdíme třeba v neděli na výlety k moři nebo do hor, děláme si malé poutě ke vzácným relikviím svatých, abychom jako staří kněží měli společně na co vzpomínat, až se zase sejdem v domově důchodců pro kněze ve Staré Boleslavi. Máme zde kněze, kteří nás doprovázejí. Učí nás, jak se modlit,

k nám přicházejí se svým trápením, a vést je k Bohu. Zkrátka snažíme se naplnit povolání, jež jsme od Pána Ježíše dostali: stát se svatými kněžími. Když to shrnu, naším úkolem je modlit se, studovat a naučit se žít v kněžském společenství.

PROČ ALE BYDLÍME SPOLEČNĚ ZROVNA V ŘÍMĚ?

Proč nám nestačí studovat doma v našich zemích? Copak nemáme v Čechách dost škol? V České republice máme dva semináře a dvě teologické fakulty, kde mohou bohoslovci studovat. Zatím v nich je mís-

Nácvik liturgie s papežským ceremoniářem

jak sloužit mši svatou, jak se správně chovat k lidem ve farnosti, jak zpovídat, pohřbívat, jak připravovat snoubence na svatbu, jak učit náboženství, jak naslouchat lidem, kteří

ta dost (ale to nemusí trvat dlouho, raději se přihlaste dřív než později, aby na vás zbyl pokoj). Možná by stačily dva semináře, avšak čeští a slovenští biskupové před

Promluva papeže Františka

sto lety nechali postavit i Nepomucenum. Chtěli totiž, aby jejich bohoslovci a kněží měli možnost studovat na římských školách. Chtěli, abychom mohli žít několik let v Římě, blízko u Svatého otce. Když bydlíte ve stejném městě jako papež, tak jednoduše máte často příležitost se s ním setkat, lépe ho poznat. Můžeme pochopit, co mu jako pastýři církve leží na srdci. Pomáhá nám to více na něj pamatovat ve svých modlitbách. Pro nás křesťany je důležité plnit přání Pána Ježíše. A jedno z těchto přání je, „abychom byli jedno“. Co to znamená, to „jedno“? Nemáme se rozdělovat do skupinek, jež spolu nemluví nebo se nenávidí. Nemáme se přidávat k různým falešným vůdcům, kteří hlásají něco jiného než Pán Ježíš, a tak nás odvádějí od Boha a od jeho církve. Dnes, jako kdykoli jindy v historii, to není vůbec snadné. Co člověk, to názor. Koho máme poslouchat? Od koho se máme učit? Jaké knihy máme číst a se kterými knihami neztrácet čas? Každý si myslí něco jiného, tak jak máme být „jedno“, jedna církev, jedno společenství s Kristem? Pán Ježíš ví, že udržet jednotu církve je těžké, proto dal sv. Petrovi úkol, aby na to dohlédl. Petr je základ jednoty. Sv. Petr, první papež, a všichni jeho nástupci, tedy i papež František jsou tady v Římě proto, aby vedli církev a střežili její jednotu. Když tedy lépe známe svého papeže a máme ho v úctě a posloucháme ho, pomáhá nám to plnit přání Pána Ježíše. Vysvětlím vám to ještě na své osobní zkušenosti: My bohoslovci jednou za čas dostaneme za úkol ministrovat Svatému otci. Papeže můžete často vidět na fotce v sakristii vašeho kostela nebo v televizi, jak slouží mši nebo když uděluje požehnání Urbi et Orbi. Ale řeknu vám, když jsem ho viděl sloužit mši svatou na vlastní oči, něco nového jsem si uvědomil. Viděl jsem, jak je velice unavený, jak se mu už špatně chodí, že už nemůže sám vyjít schody, že se při okuřování oltáře opírá loktem o mensu, aby s kadidelnicí nespádl, a jak těžce dopadá na jeho ramena tíha, kterou nese jako Služebník služebníků Božích. Viděl jsem, jak se v jeho tváři odráží starosti, jež má o církev a o svět. Ví o církvi mnohem více než my, ví, jak na ni ďábel útočí. Musí každý den řešit mnoho problémů a průšvihů, dělá si starost o chudé, kteří kvůli sobectví jiných lidí nemají

co jíst. Co všechno ho trápilo, když šel ten den k oltáři, to si mohu jen domýšlet. Viděl jsem unaveného trpícího starce, viděl jsem v něm však i odhodlaného pastýře, který se nevzdává, a hlavně jsem viděl muže modlitby. Všechny ty starosti odevzdává Bohu, protože věří, že Bůh si s tím dokáže poradit, věří, že Pán miluje svoji církev a stará se o ni. Když přišel k ambonu, aby po evangeliu kázal, všiml jsem si, jak ožil. Povzbudil nás ve víře, mluvil s radostí o Božích věcech a o tom, jak máme jít k Pánu. Kdybych já byl tak starý, nemocný a měl tolik starostí jako on, asi bych byl mrzutý a nedokázal bych lidi okolo sebe takto vést a povzbuzovat. U Svatého otce jsem však viděl, že on žije ze síly Ducha svatého, že si ho skutečně Pán Ježíš vybral, aby se stal o jeho církev, a že mu k tomu dává svoji sílu. Uvědomil jsem si tak, že jsem vděčný, že můžu být katolík, že jsem křesťan, který uznává papeže. Papež je nástrojem Božím, skrze něj nás Pán vede k sobě.

A JAK JE TO S TOUTO ŠKOLOU?

V Nepomucenu bydlíme a máme tu kapli, kde máme mše a modlitby. Nicméně do školy chodíme na papežskou univerzitu, jež stojí hned vedle Lateránské baziliky, což je papežova katedrála. Studujeme zde stejné před-

Osobní setkání s papežem

Foto: L'Osservatore Romano

měty, které studují naši spoluhratři v Praze a v Olomouci. Rozdíl je, že se tu mluví italsky. Přednášky jsou v italštině a v italštině také skládáme všechny zkoušky. Koho baví cizí jazyky, má velkou výhodu... Nestudujeme tam samozřejmě jenom my, ale také římští bohoslovci, kteří mají seminář hned naproti, a pak mnoho dalších bohoslovců a řeholníků z celého světa. Nejvíce jich je z Vietnamu, Indie, afrických zemí, z Brazílie a jiných koutů Jižní Ameriky a pak je tu i několik ostatních Evropanů, jako třeba Slováci, Němci nebo Rumuni. Studují s námi také řeholní sestry a několik laiků, kteří mají zájem o teologii a nespokojí se jen s nedělním kázáním jejich pana faráře. Chtějí se dozvědět víc. Je to opravdu pestrá skupina lidí a přiznám se vám, že ve škole mám, možná jako i vy, nejradši přestávky. A to proto, že si mohu povídat se svými spolužáky o tom, jak to chodí v u nich doma, jak u nich, na druhé straně zeměkoule, žije církev. Často je to pro mě velkým povzbuzením, když slyším, že v jejich zemích, ačkoli tam třeba mají války nebo chudobu, nejsou lidé lhostejní k Bohu a ke své spáse, modlí se, hledají Pána a dějí se tam veliké Boží věci, mají mnoho povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu v klášteře.

A tak mezitím, co píšu tyto řádky, doléhá ke mně z venku souzvuk zvonů blízkého kostela svolávající své farníky na mši. Za pár minut bude zvonit další věž a po ní zase další. Řím je městem zvonů a bohoslužeb, srdce církve oslavující svého vzkříšeného Pána. Přejí proto i tobě, milý ministrane, abys sem mohl připutovat, navštívit Svatého Otce a hrob sv. Petra a Pavla. A třeba, bude-li to Boží vůle a zatoužíš-li stát se knězem, budeš zde moci studovat i ty.

JAN PECHÁČEK,
BOHOSLOVEC 5. ROČNÍKU

fotografie: archiv nepomucenum.it,
<https://www.arcer.it/collegi-arcer/pontificio-collegio-nepomuceno.html>